

Петя Дубарова

Моят прозорец
(Импресия)

Всеки летен ден беше светла капка, оттичаща се от прозореца ми. Всяка имаше свой собствен цвят. Сутрин отварях очи, от които като топла невидима пара лъха сънят. Тогава се раждаше една от тях. Чувах как чука леко по прозореца като малко цветно сърчице на птичка и започва своя къс вълшебен път. Моят крехък прозорец се превърна в прозрачна длан с много цветни линии, по които вятърът се опитваше да гадае. Той беше мой чуден дневник. О, как мило неговите дантеленни корици – пердетата – се мъчеха да го запазят в тайна – светла и малка – като живота на Лятото. Но не успяха. Моят хубав цветен прозорец се превърна в топъл празник за много сини глазури. Те също като нас, хората, повярваха в рая. И всеки от тях мечтаеше как, падне ли мъртъв в своето солено синьо гнездо – морето, неговият парещ дъх ще се отдели и като лека въздушна камбанка ще кацне на моя цветен прозорец.

Русокоси облаци решеха меките си гъсти коси и искаха да му харесат. Вечер, загледана в него, аз чувствавах как сенките на цветовете му попиват в очите ми. Оттогава най-пъстрите очи са моите.

Но веднъж дойде дъждът. Той страдаше, че капките му са просто безцветна вода. Блъсна с яд гърдите си в прозореца. Неговите капки бяха много, като сиви милионни воители. Затъркаляха се смъртно ранени цветните капки по моя прозорец. Сляха се в малка тъмна струйка, която подскочи като морско конче и изчезна от очите ми. Дъждът избяга някъде, влачейки след себе си вината, а моят хубав прозорец се превърна в бяла болна женска длан.

Пердетата изтъняха, помътняха като сива паяжина. Аз много плаках. По бузите ми се търкаляха сълзи и всяка от тях е малка солена умираща планета...

Дъждът дойде пак. От срам не погледна към моя прозорец. Той беше нещастен. Спъваше се в бордюрите, блъскаше се в дърветата, стенеше и накрая спря тихо някъде там по дантелените корици на моя прозорец дневник. Спря на колене. Той целият трепереше.

Сега усещам, че очите ми горят, запазили пъстрите сенки на капките на моя хубав прозорец. Най-хубавият ми подарък. Най-хубавият ден от зимата. Дъждът изпива цветовете ми. И чудно – той не рукна пъстър над косите ми...

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6046>]